

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 19

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Αὐγουστος ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὰ παιδιὰ τόσο βαθειά, ὥστε ἡ παλάμη τοῦ ἀκούμπησε ὅλη στὸ πάτωμα. Ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα γυνάσματα τοῦ.

Τέλος, ὁ Ἡρακλῆς προχώρησε, ἔπιασε τὸν Μοκοκὸ μὲ τὰ δύο τοῦ δάχτυλα καί, χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία, τὸν σήκωσε σὰν πούπουλο.

Ἡ περιέργη αὐτὴ ὑποδοχή ἔκαμ' ἐντύπωση στοὺς μικροὺς Ἀφρικανούς. Αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν, δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μὲ ὅσα εἶχαν φαντασθεῖ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως, ἔδρισκαν πολὺ εὐχάριστο τὸ ὅτι οἱ καθηγητὲς τοὺς ἦταν ἄνθρωποι τόσο ἀνοιχτόκαρδοι καὶ διαχυτικοί.

Ὅταν τελείωσε ἡ ὑποδοχή, ὁ Πατατούκας εἶπε στὴν κυρὰ-Γρίπω νὰ ἐξηγήσει τὸν μικρὸ πρίγκηπα στὸ δωμάτιό του. Ὅταν ὁ Μοκοκὸ μπήκε σ' ἓνα δωμάτιο μὲ ξύλινο κρεβάτι, μὲ ἓναν ξεφτισμένον καναπὲ καὶ μὲ ξεθωριασμένες κόκκινες κουρτίνες, χάλασε τὰ μούτρα του.

Μὰ ὁ Πατατούκας ἐπαινοῦσε μὲ τόση ἐπιμονὴ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ χάρη αὐτῆς τῆς κατοικίας, ὥστε στὸ τέλος ὁ μικρὸς πρίγκηπας συλλογίστηκε ὅτι ἴσως αὐτὸ ἦταν τὸ σωστό, κι' ὅτι αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ κρίνει πράγματα ποὺ πρώτη φορὰ τάβλεπε στὰ μάτια του.

Ἄλλωστε τὸ δωμάτιό του ἦταν σωστὸ παλάτι μπροστὰ σ' ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσαν στὴν καίμενὴ τὴν Ἰσολέ.

Ἡ κυρὰ-Γρίπω, μὲ τὴ συγκατάθεση τοῦ Πατατούκα, ἔβαλε τὴν μικρὴ σ' ἓνα δωμάτιο στὴ σοφίτα, ὅπου ἔμεναν οἱ ὑπηρέτες, καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φορέσῃ μιὰ ποδιά. Ὁ Πατατούκας τῆς ἐξήγησε ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ ἦταν προσωρινή, ὡς ποὺ νὰ πάρουν ὁδηγίες ἀ-

πὸ τὸ βασιλεῖα Τόφφα. Στὸ μεταξύ, θὰ βοηθοῦσε τὴν ξενοδόχισσα στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Ἰσολέ ἄκουσε μὲ πολλὴ λύπη αὐτὰ τὰ πράγματα.

Αὐτὴ, ἡ χαϊδεμένη κόρη τοῦ Μαμοῦ, θὰ γινόταν ὑπηρέτρια; Τί ντροπὴ!

Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ μιλήσῃ, γιατί φοβόταν μήπως ὁ Πατατούκας τὴν ἔδιωχνε.

Στὸ μεταξύ, ὁ θαυμάσιος παιδαγωγὸς ὑπαγέρευε στὸ μαθητὴ του ἓνα

«Τῆς ἔδωσε νὰ φορέσῃ μιὰ ποδιά...» (Σελ. 165, στ. α').

γράμμα πρὸς τὸ βασιλεῖα Τόφφα, ὅπου ἐξιστοροῦσε τὸ ταξίδι, καὶ τὴν ἐγκατάστασή του σ' ἓνα λαμπρὸ οἰκοτροφεῖο, καὶ ὅταν τελείωσε, δίπλωσε τὸ γράμμα, πήρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε ἔξω.

— Τώρα εἶμαι ἡσυχος, τουλάχιστο γιὰ τρεῖς μῆνες, ψιθύρισε ὁ λωποδύτης. Μοῦ φτάνουν καὶ μοῦ περισσεύουν γιὰ τὴ δουλειά μου.

Ποιά «δουλειά» ἐνοοῦσε ἄραγε; Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἀκριβῶς, ἀλλὰ μπορούμε νὰ εἰμώστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἦταν μιὰ δουλειὰ ἐντελῶς τίμια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Βασιλικὴ ἀνατροφὴ

Ἐχουν περάσει δύο μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶδαμε τὸν Πατατούκα νὰ ἐμπιστευεῖται τὸν πρίγκηπα Μοκοκὸ καὶ τὴ φίλη του Ἰσολέ στὰ χέρια τῆς γριᾶς ξενοδόχισσας.

Τὰ δύο παιδιὰ, ὡς τὰ τῶρα τουλάχιστον, δὲν εἶναι καθόλου δυσάρεστημένα, καθὼς ἴσως θὰ πιστεύατε. Βέβαια, τὰ δωμάτιά τους ἦταν ἄσχημα ἀπὸ τὰ παράθυρά τους ὅμως, ποὺ βρίσκονταν στὸ ἔκτο πάτωμα, ἔβλεπαν τὸ ἐξαιρετικὸ θέαμα ὁλόκληρου τοῦ Παρισιοῦ. Τὰ ἐπιπλά ἦταν παλιὰ καὶ ξεφτισμένα· μὰ τὸ χώρισμα ποὺ χώριζε τὰ δωμάτια τῶν δύο παιδιῶν ἦταν πολὺ λεπτὸ καὶ τὸ βράδυ, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, μπορούσαν νὰ λένε καλὴνύχτα χτυπώντας τὰ σάνιδια, κι' αὐτὸ τοὺς ἔφτανε γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνονται τὴν τρομερὴ μοναξιά τους μέσα στὸ ἀπέραντο Παρίσι.

Ἄλλωστε οἱ δύο μικροὶ ἄγριοι δὲν ἦταν συνηθισμένοι στὸ λούσο καὶ ἡ φτωχικὴ ἐκείνη κατοικία δὲν τοὺς ἔκανε τόσο κακὴ ἐντύπωση.

Τὸ φαγητό τους δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἄσχημο, ὁ Μοκοκὸ εἶχε τὴν ἄδεια νὰ τρώγῃ στὸ τραπέζι μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πελάτες καὶ τοὺς σαλτιμπάγκους. Μόνο ἡ δυστυχισμένη Ἰσολέ δοκίμαζε κάθε μέρα τὴν ταπείνωση νὰ τρώῃ στὴν κουζίνα σὰν ὑπηρέτρια! Ἄ, ποὺ νὰ τῆξερε ὁ γέρο-Μαμοῦ!

Ἄν στὸ σπῆτι κατοικοῦσε μόνο ἡ κυρὰ-Γρίπω, βέβαια ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦταν ἀνθρώπαρτη. Μὰ εὐτυχῶς ἦταν οἱ κλάουν, οἱ ἀγαθοὶ κι' εὐθυμοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ποὺ σκόρπιζαν πάντα γύρο τους τὸ κέφι.

Τὰ μαθήματα τῶν παράξενων καθηγητῶν εἶχαν ἀρχίσει κι' ὁ Μοκοκὸ σιγά-σιγά ἀλλάζε τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν γαλλικὸ πολιτισμό. Γιατί ὁ Ἡρακλῆς ἦταν ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Μοκοκὸ ἔβλεπε μ' ἐκπληξὴ του ὅτι τοῦ μιλοῦσε ὅλη τὴν ὥρα γιὰ τοὺς μύς

του και για την αθλητική του διάπλαση. Το παιδί είπε δειλά στο δάσκαλό του την ιδέα του, ότι δηλαδή ένας βασιλιάς χρειάζεται γνώσεις για να μάθει να κυβερνά κι' όχι να σηκώνει βάρη και να γυμνάζεται σαν σολτιμπαγκός. Μά' ο 'Ηρακλής δεν ήταν αυτής της γνώμης κι' είχε βαλθεί να κάμει το μικρό πρίγκιπα σωστό «βασιλιά του Ταύρου».

Το Αύγουστο τα μαθήματα ήταν σπάνια, αλλά όπωσδήποτε πιά διδακτικά. 'Ο άνθρωπος αυτός είχε κάποια μόρφωση κι' έξυπνάδα κι' ήταν πρόθυμος να λύνει τις άμετρητες απορίες του μικρού.

Όρεςλόκληρες ο Μοκοκό καθόταν στο παράθυρο της κάμαρας του παλιάτου, κοιτάζε αχόρταγα το δρόμο και ρωτούσε τον Αύγουστο για όλα εσαέβλεπε. Έκείνος του εξηγούσε πώς λειτουργούσαν τα βαγόνια εκείνα που έτρεχαν μόνα τους, τα άπειρα ηλεκτρικά φώτα που κάθε βράδυ πλημμυρούσαν με λάμψη τ' αντικρινά κέντρα, και τουδειχνε το πλήθος του κόσμου που περνούσε κάθε πρωί βιαστικά-βιαστικά, πηγαίνοντας στη δουλειά του να βγάλει το ψωμί του.

Οι εξηγήσεις γεννούσαν άλλες απορίες, ή μια έρώτηση έφερνε την άλλη κι' ο έξυπνος παλιάτσος δεν έχανε την υπομονή να φωτίζει ολοένα το κατάπληκτο κεφάλι του μικρού αγριού.

Βέβαια, ο κύρ Πατατούκας δεν το φανταζόταν ποτέ ότι ο λιγνός κι' άστειος παλιάτσος θα γινόταν περίφημος καθηγητής για το βαισιλόπουλο. Κι' όμως χάρη στον Αύγουστο, ο Μοκοκό δεν έχανε άδικα τον καιρό του μέσα στη φυλακή, όπου τον είχε καταδικάσει ο Πατατούκας. Το μυαλό του άρχιζε σιγά-σιγά να δουλεύει και τα μάτια του άνοιγαν μπροστά στον ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Σιγά-σιγά τελειοποιούσε και τα γαλλικά του και ξεσυνείληζε την απάχικη φρασεολογία, που του είχε μάθει ο Πατατούκας.

Ο μικρός θα ήταν ευτυχισμένος, αν μπορούσε να βγάλει από τη «Διάνα» και να βλέπει από κοντά τους δρόμους, τα μέγαρά, τα τράμ κι' όλα τ' άλλα όρατα πράγματα, που του εξιστορούσε η εξηγούσε ο Αύγουστος.

Μά' η απαγόρευση του Πατατούκα ήταν κατηγορηματική: τα δυο παιδιά δεν θαδύναν έξω με κανέναν, εκτός απ' αυτόν τον ίδιο κι' η κυρά-Γρίπω έκτελούσε πιστά τη διαταγή αυτή για να ευχαριστήσει τον πελάτη που την καλοπλήρωνε.

Το κακό ο Αύγουστος παρακαλούσε τη γριά ξενοδόχισσα να του δώσει το παιδί να το βγάλει περίπατο. Έμείνη δεν ήθελε ούτε να τ' ακούσει.

Όσο για τον Πατατούκα, οι τρόποι του ήταν παράδοξοι.

Τις πρώτες ημέρες έκανε αρκετά συχνά την εμφάνισή του στη «Διάνα», έτρωγε μαζί με τα παιδιά κι' έδινε κάμποσες φορές έξω τον Μοκοκό.

Τόν πήγε στα μεγάλα βουλεβάρτα, στα 'Ηλύσια Πεδία, τουδειξε μερικά μνημεία κι' ο μικρός πρίγκιπας γύριζε θαμπωμένος από τους περιπάτους αυτούς, όπου έδλεπε τόσα πρωτοφανή-ρωτα γι' αυτόν πράγματα.

Σιγά-σιγά όμως οι επισκέψεις του Πατατούκα άραιωσαν. Δεν φαινόταν πιά παρά μόνο μία φορά την εβδομάδα, για να πληρώσει το νοίκι των παιδιών στην κυρά-Γρίπω. Ήταν πάντα βιαστικός κι' εξαφανιζόταν γρήγορα-γρήγορα, για να ξαναφανεί σ'εμιά εβδομάδα. Στόν Μοκοκό μόλις που έλεγε μια κλημέρα κι' ένα-δυο τυπικά λόγια.

Μία μέρα, ο μικρός πρίγκιπας παρακάλεσε θερμά τον παιδαγωγό του να του επιτρέψει να βγει έξω με τον Αύγουστο ή ακόμη και με την κυρά-Γρίπω, όταν θα πήγαινε για ψώνια στην αγορά. Μά' ο Πατατούκας του απάντησε ξερά-ξερά:

— Αδύνατο!.. Έχω διαταγές από τον πατέρα σου και δεν μπορώ να τις παραβιάσω!

Ο Μοκοκό υποτάχτηκε, αφού του λεγαν πως ήταν θέληση του πατέρα του· κάθισε όμως κι' έγραφε ένα μεγάλο γράμμα στο βασιλιά, όπου τον παρακαλούσε να μην τον κρατεί έτσι άδικά στο φυλακισμένο. Το γράμμα αυτό φυσικά έμελλε να μείνει χωρίς απάντηση, γιατί η κυρά-Γρίπω κατάφερε να το πάρει και να το δώσει στον Πατατούκα.

Καθώς βλέπουμε, ο Μοκοκό δεν τ'απερνούσε βέβαια ζάχαρη, μα το κάτω-κάτω, η ζωή του ήταν όμορφη. 'Η κακομοίρα ή 'Ισλή όμως;

Α, η φτωχή μας ή 'Ισλή ήταν πολύ δυστυχισμένη στο ξενοδοχείο της «Διάνας»! Η κυρά-Γρίπω την έδωζε να της πλένει τα πιάτα και να κάνει τις βαρύτερες δουλειές του σπιτιού.

Είχε δώσει την υπηρέτριά της κι' έτσι είχε μια σπουδαία οικονομία. Κράτησε μόνο το ραχητικό παιδάκι, που χρησίμευε για θυρωρός και για τα θέληματα των πελατών.

Ο Μοκοκό πήγε κρυφά μαράζι να βλέπει τη φίλη του να εξευτελίζεται έτσι και να κουράζεται άδικα. Μά' η μικρή του άπαντούσε με κέφι:

— Μπά! Έγώ χαίρομαι που αφήνουν έμένα εδώ κοντά σου, και όχι διώχνουν έμένα για την πατρίδα... Ποπα-Μαμοί μαλώσει και χτυπήσει έμένα, που έφυγα κρυφά.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

MARIO RAPISARDI

ΣΤΗΝ ΑΙΤΝΑ

Τώρα που Μάης στους κάμπους μέσ' ανθίζει
Και γύρο σου άνθηχουν-λίλια τραγούδια,
Τό δόλορθό σου κεφάλι φοβερίζει
Μέσα στο φως, στην αύρα, σ'αύ λουλούδια. (1)

Συλφίδες και Σειρήνες γύρω τρεχατές,
Γίγαντες και σοφοί βαθεία σου κράζουν (2)
Περήφανη, σ'ίς κόκκινές σου τίς φωτιές,
Δάση βλέπεις κι' άγρους να σε σκεπάζουν.

Και σ'ε θωρώ, καθώς κανείς κοιτάζει
Φωλιά που τέχνης θύμησες χαρίζει,
Κι' ή θάλασσα, μακρυνά μας σκοτεινιάζει.

Μά' σ'αν ή θέα σου άγώνες μου θυμίζει,
Μίσση φιλόνηκων ψυχών, γελάει
Τότε ή καρδιά μου και τους μυκτηρίζει. (3)

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΣΕ

(1) 'Η Αίτνα, την άνοιξη, ελεύθερη απ' τα χιόνια, τινάζει τη λάβα της μέσ' στην άσυχρητη ώραότητα του βουνού.

(2) 'Ισως ο ποιητής λέγοντας ότι «μέσα της φωνάζουν σοφοί», έννοει τόν 'Εμπεδοκλή τόν μεγάλο σοφό της αρχαιότητας, που θέλοντας να σπουδάσει την έκρηξη της Αίτνας, έπεσε, λέγουν, μέσα στον κρατήρα, θύμα της επιστημονικής του περιέργειας. 'Επίσης λέγοντας «γίγαντες», πιθανόν να έννοει τόν 'Εγκέλαδο, τόν υιόν του Ταυάρου και της Γης, ένα από τούς 'Εκατόγχιρας, που επαναστάτησε κατά τού Διός, και τόν όποιον —λέγει ή μυθολογία— έριξε ο πατήρ των Θεών στην Αίτνα.

(3) Τό θέαμα τού ήφαιστείου κάνει τόν ποιητή να γελά για τις μικροφιλονεικίες των ανθρώπων, να θυμώσει για τή μίσση τους και να τούς οίκτηρη. — Σ. τ. Μ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

Πέρασε από τó ταχυδρομείο και συλλογίστηκε τις έφημερίδες που έρχονται και φέρνουν νέα από την άκρη του κόσμου· πέρασε από τó φαρμακείο κι' από τó σπίτι τού γιατρού και συλλογίστηκε τί δύναμη έχουν οι άνθρωποι, που πολεμούν και νικούν τόν θάνατο και τήν αρρώστεια. Πέρασε από τήν εκκλησία και συλλογίστηκε ότι κι' αυτήν τήν έχτισαν οι άνθρωποι για να κάνουν για έναν άλλο κόσμο, για έναν κόσμο καλύτερο από αυτόν που ζουνε τώρα, για να κάνουν για τó Θεό και για τήν αγάπη του προς τούς ανθρώπους. Και όσο προχωρούσε, τόσο περισσότερο τού άρεσαν οι άνθρωποι.

Τα παιδιά δεν βλέπουν ποτέ μακριτέρ' από τή μύτη τους. Απλώνουν τó χέρι για να πάρουν ό,τι τους άρέσει περισσότερο, χωρίς να λογαριάζουν τί θα τούς κοστίζει αυτό τó πράγμα. Ο Νίλς δεν είχε συνείδηση τού τί έχανε, όταν προτίμησε να μείνη νάνος. Τώρα όμως που τó κατάλαβε, αισθανόταν μεγάλο φόβο μήπως και δεν ξαναποκτήσει πιά ποτέ τήν πρώτη του μορφή.

Αλλά, για τó Θεό, τί έπρεπε να κάνει για να γίνει πάλι άνθρωπος; Ό, τί δεν θάδινε για να τó μάθη!

Ανέδθηκε στο πεζούλι μιάς ξώπορτας και κάθισε για να σκεφθώ. Έμεινε κει-πέρα καθισμένος μιά ώρα, δυό ώρες, και σκεπτόταν με ζαρωμένα φρύδια. Αλλά δεν έβγαζε κανένα αποτέλεσμα. Τού φαινόταν ότι οι σκέψεις του ήταν σαν ένας κύκλος που στριφογύριζε μέσ' στο μυαλό του χωρίς τέλος. Και όσο περισσότερο σκεπτόταν, τόσο τού φαινόταν αδύνατο να βρη μια λύση.

Αυτό τó ζήτημα είναι δίχως άλλο πολύ δύσκολο για έναν σαν κι' έμέ, που έχει μάθει τόσα λίγα πράγματα μονάχα, συλλογίστηκε. Πρέπει όμως τώρα να πάω στους ανθρώπους. Και θά'ρω τήν γνώμη τών πνιπών, τó δάσκαλο ή τó γιατρό, μήπως γνωρίζουν αυτοί τίποτε για να με βοηθήσουν.

Αποφάσισε να κάνει παρευθύς αυτό τó διάδημα. Σηκώθηκε και άρχισε να τινάζεται, γιατί ήταν τόσο βρεγμένος, όσο ένας σκύλος που έχει πέσει στο νερό. Έκείνη όμως τή στιγμή είδε μιά μεγάλη κουκουβάγια που πέταξε απ' έμπρός του και πήγε και κάθισε σ' ένα δέντρο. Τότε μιά άλλη μικρούλα κουκουβάγια, που ήταν χωμένη μέσα σ'ε μιά τρύπα τού σπιτιού, άρχισε να φωνάζη δυνατά:

— Κουί, κουί, γύρισες, ξαδέρφη, πίσω; Πώς κλοπεράσες στην ξενιτιά;

— Ευχαριστώ, πολύ όρατα, είπε ή πρώτη κουκουβάγια. Έσείς πώς τ'απεράσες; Τί νέα έχεις; Έγινε τίποτα όσο έλειπα;

— Έδώ στο Μπλαίκινγκεν δεν έγινε τίποτα, κυρά ξαδέρφη. Στο Σόνεν όμως ένα αγοράκι έγινε νάνος και τράβηξε κατά τή Λαπωνία, άνεδασμένος στη ράχη ενός ήμερου χήνου.

— Καλέ, αυτό είναι πολύ παράξενο, είπε ή μεγάλη κουκουβάγια. Και δεν μου λές, ξαδέρφη, δεν θά ξαναγίνη άνθρωπος ποτέ του αυτό τó αγοράκι;

— Μπορεί να ξαναγίνη, αλλά αυτό που θά σου πω είναι μυστικό και μ'ην τó μαρτυρήσεις σ'ε κανένα. Ο νάνος που μάγεψε εκείνο τó παιδί, είπε ότι αν ο μικρός φυλάξει τó χήνο ώστε να γυρίση πίσω γερός, χωρίς να έχει πάθει τίποτε, και αν...

— Και αν... τί άλλο, ξαδέρφη; Για πές μου, για πές μου!

— Άς πάμε πάνω στο καμπαναριό κι' εκεί θά σ'α πω όλα, είπε ή κουκουβάγια. Έδώ στο δρόμο φοβάμαι μήπως κανένας μάς ακούσει.

Τα δυο πουλιά σηκώθηκαν ψηλά και τότε ο Νίλς πέταξε τή σκούφια του στον άέρα.

— Εάν προσέχω και φυλάω τόν χήνο μου, ώστε να μ'ην πάθη τίποτε

κακό ως να γυρίσουμε από τή Λαπωνία, τότε θά γίνω πάλι άνθρωπος. Ζήτω! Θά γίνω πάλι άνθρωπος!

Φώναξε τó «ζήτω» μ' δλη τ'ου τή δύναμη και τού φάνηκε παράξενο πώς δεν τόν άκουσε κανέναν από μέσα. Αυτό τó πράγμα όμως δεν συνέδη και ο μικρός έτρεξε πίσω κατά τόν βάλτο που βρισκόταν οι άγριόχηνες, μ' δλη τή γρηγοράδα τών ποδιών του.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'.

— Πάμε πίσω και μεις, λέει ο Μπέμπης τής Φεβρονίας.
— Και προβατίνα; ρωτά αυτή· δεν θά'παξουμε καμιά για γάλα;
— Πολλά γυρέσεις, άπαντ'ά ο καπετάνιος. Τό άρνι μ'ας φτάνει.
Δεν θάκανε βέβαια τήν κοιταμάρα ο Μπέμπης να κυνηγήσει τó Μεμά και τó κοπάδι του ως κάτω στο παντρί. Θάταν λιγάκι επικίνδυνο...

Κι' ένθ' ο βοσκός, με φτερωμένα πόδια, εξακολουθεί τή φευγάλα προς τή χώρα, ο αρχιλήσταρχος κι' ή συμμορία του γυρίζουν ήσυχα-ήσυχα στο λιμέρι. Είναι χαρούμενοι και μιλούν για τήν πρώτη τους αυτή επιτυχία και γελούν, ένθ' τ'όρνα μελαΐζει λυπητερά στον ώμο τού Φούσκα.

— Ανδραγάθημα μιά φορά! κανχίεται ο Μπέμπης. Είδετε όμως τί εύκολα που τρέψαμε τόν έχθρο εις φυγή;

— Χεροδύναμος αλήθεια ο Μεμάς, αποκοίτηκε ο Φούσκας, μα και φοβηταίος...

— Δεν τόν άδικω τόν κακόμοιρο! φώναξε ο Μπέμπης. Ποιος είδε τó Θεό και δεν τόν φοβήθηκε;... Δέ σ'άλεγα όμως, Φούσκα; Θά μ'ας βλέπουν μόνο κι' όπου φύγει-φύγει! Νά, τώρα τó είδες και σ' με τ'α μάτια σου.

— Τό είδα, νά, μονομούρισε ο Φούσκας, μα... αν δεν ήμουν κι'εγώ...

— Τί έννοεις, αν δεν ήσουν και σ';

— Νά, αν δεν μούκοβε νά'παξω άμέσως τ'όρνι και να γυρίσω πίσω, σεις θά κυνηγούσατε ακόμα τó κοπάδι. Και τί θάβγαине; Τίποτα!... Άμα φτάναμε στη χώρα, ο Μεμάς θά φώναζε, θάτρεχαν άνθρωποι, στρατιώτες, χωροφύλακες, και θά μ'ας έπιαναν...

— Έσένα μπορεί, έμένα όμως ποτέ!... Και θά σ'ε τιμωρούσα τώρα γι' αυτό που είπες, μα χρώστα χάση... στο άρνι.

— Τό καίμένο, είπε ή Φεβρονία για νάλλάξη ή όμιλία· τί όμορφο που είναι! Άμαρτία που τó χωρίζαμε από τή μαννούλα του. Άκούτε τ'όπως κλαίει!

— Λίγον καιρό θά υποφέρει ακόμα, είπε ο Μπέμπης σκληρά. Άπόψε θά τó σφάζουμε κι' αύριο πρωί θά τó ψήσουμε στη σούβλα. Θά διαβάσουμε μάλιστα και τήν τύχη μας στη σπάλα, όπως τ'όκαναν οι άοματωλοί κι' οι κλέφτες.

— Μά ξερείς εσύ να διαβάσεις τή σπάλα τού άρνιού; ρωτήσε ο Φούσκας.

— Όλα τ'α ξερώ εγώ, όλα! κανχίθηκε ο αρχιλήσταρχος.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΟΝΟΜΑ τουτο θα το είδαν πολλές φορές όσοι φυλλομετρούν σοβαρά περιοδικά για μεγάλους. Παντού έγραφε ο Σπυρίδων Δε-Βιάζης, παντού δημοσίευε, παντού ήταν συνεργάτης διαλεχτός και πολύτιμος. Άλλα όχι λογοτέχνης· ιστορικός μόνο, ιστοριοδίφης, έρευνητής. Η Νεοελληνική Ιστορία, και προπάντων η Ιστορία της Επτανήσου, του όφειλε πολλά. Δεν υπάρχει διαπρεπής, παλιός ή σύγχρονος, που να μην έφώτισε τη ζωή του και το έργο του. Έκτός από τσμέτρητα άρθρα που σκόρπισε δω κι εκεί, έκαμε κι' εκδόσεις νεοελλήνων ποιητών με προλόγους και με σχόλια, του Σολωμού, του Κάλδου, του Βηλαρά, του Μάτεσι, του Χρηστοπούλου κ. ά. Και για να καταλάβετε τον όγκο αυτής της εργασίας, φθάει να σας πω ότι αποτελεί δλόκληρο βιβλίο μόνο ο κατάλογος των άρθρων, των μονογραφιών και των κριτικών εκδόσεων του Δε-Βιάζη, που τον τύπωσε ο ίδιος, όταν συμπληρώθηκε τεσσαρακοναετία, νομίζω, από την πρώτη του εμφάνιση.

Ο σοφός αυτός πέθανε στη Ζάκυνθο τον περασμένο μήνα, σε γήρας βαθύ. Δεν ήταν όμως Ζακυνθινός, όπως πιστεύουν πολλοί· ήταν Κερκυραίος. Μόν' αναγκάστηκε, όταν ήταν νέος, να φύγει την πατρίδα του και να εγκατασταθή στη Ζάκυνθο για πάντα, γιατί οι πατριώτες του φοβόριζαν να τον σκοτώσουν· τά είχε βάλει με τον "Αγιο Ι. . .". Ημουν παιδί, αλλά θυμούνται καλά αυτόν τον διωγμό. Θυμούνται προπάντων τον δυστυχισμένο Δε-Βιάζη, όπως έφτασε τότε στη Ζάκυνθο, γυρεύοντας άσυλο, χλωμός, κακοντυμένος, τρομαγμένος, αγριεμένος και... πάμπτωχος. Πέρασε καιρός ως να συνέλθω, να ήσυχάσω, να χλιδήσει εκεί να δίνω μαθήματα και να βγάξω το ψωμί του. Είχε κι' ένα γέρο πατέρα που τον ακολουθούσε και που, στην αρχή, για να ζούν οι δύο, αναγκάστηκε να νολήξει ένα καφεκοπτείο... χειροκίνητο. "Άλεθε δηλαδή ο ίδιος, κι' ένα χειρόμυλο, τον καφέ της γειτονιάς. Ποιος ξέρει μάλιστα μήπως κι' ο σοφός ο ίδιος, για να ξεκουράξει τον γέρο πατέρα του, δεν άφινε καμμία φορά την πέννα και δεν έπιανε κι' αυτός τον βιοποριστικό μύλο. "Ως εκεί τον είχε καποριστικό ο μύλος. Δράμα όλακρο! Ταντήσε ο διωγμός. Δράμα όλακρο! "Ω, πόσες φορές το θυμήθηκα στη ζωή μου κι' αϊμάτωσε ή καρδιά μου! Οι

παιδικές εντυπώσεις είναι ανεξάλειπτες... Κι' όταν, αργότερα, διάβασα το περίφημο δράμα του Νορβηγού Έρρίκου Ίψεν «Ένας έχθρός του λαού», δυό άπ' τους δικούς μας έσύγκρινα με τον ήρωά του: τον Αντρέα Λασκαράτο, τον μεγάλο σατυρικό, που ή Κεφαλλονιά εξεγέρθηκε δλη έναντίον του όταν έδωλε τα «Μυστήριά» της, και τον Δε-Βιάζη.

Άλλα να σας πω πρώτα για τον «Έχθρο του Λαού». Είπ' ένας γιατρός πολύ ευσυνειδητής άνθρωπος, άδελφός του Δημάρχου, σε μια μικρή νορβηγική λουτρόπολη, που κάνει ξαφνικά αυτή τη φοβερή ανακάλυψη: Τά λουτρά εκείνης της πόλης όχι μόνο δεν ώφειλουν τους άρθριτικούς που τά μεταχειρίζονταν, παρά και τους έδιεπταν, τους δηλητηρίαζαν. Άλλα ή πόλη ζούσε άπ' αυτά τά μεταλλικά νερά· ήταν ο πόρος της, ο πλούτος της, ή ευτυχία της. Κι' ο γιατρός βρέθηκε τότε σ' ένα μεγάλο δίλημμα: τί να κάμη; να φανερώσει την ανακάλυψή του γι' άγάπη των άρρώστων, του κόσμου; ή να την κρύψει γι' άγάπη των πατριωτών του; — Σάν ευσυνειδητός, φυσικά, έπροτίμησε το πρώτο. Κι' ο ίδιος ο άδελφός του, ο Δήμαρχος, έξερέθηκε τον λαό έναντίον του: Κηρύχθηκε έχθρός του λαού, του τόπου, και λίγο έλειψε να λυνταρισθώ.

Έτσι κι' ο Δε-Βιάζης. Γιατί οι ευσεβείς Κερκυραίοι πιστεύουν πως ή πόλη τους γλώτωσε κάποτε άπό τους έχθρους που την πολιορκούσαν, άπό ένα θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνος: έρριξε φωτιά στην πυριτιδαποθήκη τους και τους άνατίναξε. Ο Δε-Βιάζης, σάν ιστορικός, σάν ιστοριοδίφης, έκαμε κι' αυτός μιάν ανακάλυψη: Σκαλίζοντας παλιά χαρτιά, βρήκε πως την ήμέρα του θαύματος, — μια θυελλώδη ήμέρα, — πολλοί κεραυνοί έπεσαν σε διάφορα σημεία της πόλης κι' ίσως ένας άπ' αυτούς έπεσε και στην έχθρική πυριτιδαποθήκη. Τί να κάμη; Να το πη, να το γράψω στην Ιστορία του, ή να το κρύψω; Να το δώλημια. Άν το έγραφε, οι άσεβείς θάλεγαν: Ο "Άγιος λοιπόν δεν έκαμε κανένα θαύμα. Άπό φυσική αϊτία, άπό κεραυνό, κατά τύχη, άνατινάχθηκε ο έχθρός. ("Άς προσθέσω σε παρένθεση: έγω αυτό δεν θά τώλεγα ποτέ. Γιατί μήπως κι' έτσι άποκλείεται το θαύμα; μήπως και πάλι οι ευσεβείς δεν θά μπορούσαν να πιστεύουν πως ο "Άγιος του Θεού έκαμε τον κεραυνό να πέσει στην πυριτιδαποθήκη; Τό θαύμα είναι θαύμα κι' ή Ιστορία είναι Ιστορία. Άσχετα πράγματα. Κι' έξακολουθώ :) Να το κρύψω; να το άποσιωπήσω; Ήταν ιστορικός κι' ή συνειδησή του δεν του το

συγχωρούσε: θά έπρόδιδε την Έπιστήμη του, που γι' αυτόν ήταν σά μια άλλη θρησκεία. Και το έγραψε.

Τό πράγμα θά περνούσε άπαρατήρητο. Μόνο οι σοφοί διαβάζουν τις ιστορικές μελέτες, κι' οι σοφοί δεν είναι δημοκράτοι. Άλλα έτυχε να τη διαβάσει κι' ένας παπάς· (ο άδελφός, να πούμε, του γιατρού, ο Δήμαρχος.) Κι' αυτός φοβήθηκε δεν ξέρω τί, κι' έδωλε τις φωνές, κι' έκίνησε την προσοχή, κι' έξαπόλυσε τον όχλο έναντίον του φτωχού Δε-Βιάζη: Ο έχθρός του λαού! Τόν είπαν άθεο, αντίχριστο, δαίμονα· φοβέρισαν να τον σκοτώσουν, να τον κάψουν ζωντανό· κι' όπως τον Λασκαράτο, τον άνάγκασαν να φύγει άπ' τον τόπο του κακήν-κακώς και να καταφύγει στη Ζάκυνθο.

Άλλα να ιδήτε τί καλός άνθρωπος που ήταν αυτός ο δόθην άθεος κι' άν τίχριστος: "Όταν, μετά χρόνια, πέθανε στην Κέρκρρα ο παπάς εκείνος, ο διώκτης του, πρώτος ο Δε-Βιάζης, άπό την Ζάκυνθο, δημοσίευσε μια έγκωμιαστική βιογραφία. Ο άνεξίκακος τότε είχε λησμονήσει, τά είχε συχωρέσει όλα. Και στο Ιστορικό του Πάνθεο τοποθέτησε και τον μεγάλο του έχθρό με την ίδια προθυμία που θά τοποθετούσε και τον καλύτερό του φίλο. Τί παράδειγμα!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» άπό τον κ. Γρ. Ξερόπουλο].

— Συνέχεια άπό το προηγούμενο —

Τώρα γυρίζει με ζωηρό βλέμμα και με το κεφάλι ψηλά, γυρεύοντας κατοικία που να μην είναι πολύ μακριά άπό το εργοστάσιο. Έχει βραδυάσει κι' ή κίνηση στο δρόμο του Φωμπούρν-ντύ. Τάμπιλ είναι μεγάλη. Τά καπηλεία έχουν κόσμο ως έξω στα πεζοδρόμια. Παντού άμάξια, κάρρα, καρροτσάκια, εργάτες κι' εργάτριες που σχολνοούν, πωλητές που διαλαλούν δυνατά τά έμπορεύματά τους.

Μέσα σ' αυτόν το θόρυβο, ο Τζάκ προχωρεί σιγά και κοιτάζει με προσοχή τις έπιγραφές, τά ένοικιαστήρια. Είναι γεμάτος χαρά, έλπίδα, θάρρος κι' άνοπομονεί να ρχίσει τη διπλήζωή του σπουδαστή και του εργάτη, τη ζωή που θά τον ένώσει μια μέρα με τη Ξεσίλη.

Τόν παραμερίζουν, τον σπρώχνουν, δεν τον νοιάζει. Ούτε το κρύο αίσθάνεται της βραδιάς εκείνης του Δεκέμβρη. Τό εργατικό προάστειο, με το θόρυβο και την κίνησή του, του φαίνεται πως συμμερίζεται τη χαρά του και τον ένθαρρύνει.

— Τί ευτυχία που είναι ή ζωή! συλ-

λογίζεται ο Τζάκ περπατώντας· πως θάλω να έργασθώ!..

Άξαφνα σκοντάφτει σ' ένα μεγάλο πανέρι, γεμάτο καπέλλα, ρεπούμπλικες και κασέττα. Τό πανέρι αυτό του θύμισε εύθως τον Μπελιζάρ. Και δεν ήταν μόνο το είδος του παρά κι' ή θέση του: Περίμενε άφιμένο εκεί άπέξω άπό ένα παπουτσάδικο. Κι' άπ' αυτό ο Τζάκ θυμήθηκε τά πελώρια πόδια του γυρολόγου, που αλωνίως τον πονούσαν, και τον πόθο που είχε να κάνει ένα ζευγάρι παπούτσια στο μέτρο τους...

Και νά, κοιτάζει μέσα στο μαγαζί και τον βλέπει Είλναι ο ίδιος, άσχημος, κωμικός όπως τον ήξερε. Μόνο που τώρα φαίνεται σάν πιο καθαρός και πιο καλοντυμένος...

Ο Τζάκ χάρηκε πολύ που ξανάβρισκε τον παλιό του φίλο· κι' άφου τον κάκου του χτύπησε δυό-τρεις φορές άπέξω το τζάμι, μπήκε στο μαγαζί, χωρίς να τον ιδή ο Μπελιζάρ, άπασχολημένος δλη την ώρα να κοιτάζει ένα ζευγάρι παπουτσάκια που του έδειχνε ο παπουττής. Άλλα φυσικά δεν ήταν γι' αυτόν· ήταν για έν' άγοράκι τεσσάρων πέντε χρονών, χλωμό, άνάμαλλο, με μεγάλο κεφάλι και πολύ άδύνατους ώμους. Ο τσαγγάρης του δοκίμαζε τώρα τά παπουτσάκια κι' ο γυρολόγος του μιλούσε γελαστός:

— Σούρχονται, έ, πουλάκι μου;... Ζεσταίνονται τά ποδαράκια κει-μέσα;... Μή σε στενεύουν πουθενά;... Έ, χρυσό μου;... Και ποιος θά φορέ τώρα καινούρια όρατα παπουτσάκια; Ο μικρός μου φίλος Βεμπέρ!..

Δεν έσφηνιάθηκε καθόλου όταν είδε μπροστά του τον Τζάκ.

— Ά, έδω είστε; έκαμε σά να είχε να τον ιδή άπό χθές.

— Καλησπέρα, Μπελιζάρ! Τί κάνεις έδω; Δικό σου είναι αυτό το παιδάκι;

— Όχι, άποκρίθηκε μ' ένα στεναγμό ο γυρολόγος· είναι της κυρίας Βεμπέρ. Μακάρι ναταν δικό μου!

Και γυρίζοντας στών τσαγγάρη:

— Το έρχονται άρκετά πλατεία; Θά μπορέ να κουβά μέσα τά δαχτυλάκια του; Ά, είναι φοβερό να φορέ κανείς στενά παπούτσια!..

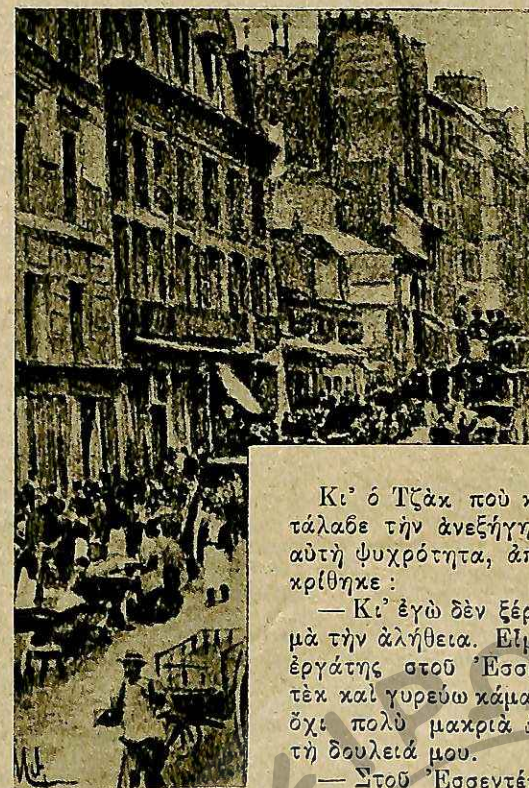
Και κοίταξε τά πόδια του μάπελ-πιά, που μαρτυρούσε πως δεν ήταν άκόμα άρκετά πλούσιος για να κάνει παπούτσια παραγγελία.

Τέλος, άφου ρώτησε δέκα φορές τον

μικρό άν τον στένευαν, και τον έβαλε να περπατήσει μπροστά του και να χτυπήσει το πάτωμα με το ποδαράκι του, ο γυρολόγος έβγαλε άπό την τσέπη του με κόπο ένα μακρύ, μάλλινο, κόκκινο πουγγί, διάλεξε άπό μέσα μερικά άσημένα νομίσματα και τάβαλε στο χέρι του τσαγγάρη με ύφος σοβαρό και σκεπτικό.

— Άμα βγήκαν έξω:

— Κατά που πηγαίνετε σεις; ρώτησε τον Τζάκ, σά νάθελε να τον άποφύγει.

«Παντού άμάξια, κάρρα, καρροτσάκια...» (Σελ. 168, στ. γ.)

Κι' ο Τζάκ που κατάλαβε την άνεξήγητη αυτή ψυχρότητα, άποκρίθηκε:

— Κι' έγω δεν ξέρω, μα την αλήθεια. Είμαι εργάτης στο Έσεν-τέκ και γυρεύω κάμαρα όχι πολύ μακριά άπ' τη δουλειά μου.

— Στο Έσεντέκ! έκαμε ο γυρολόγος που ήξερε όλα τά εργοστάσια του προαστείου. Δεν είν' εύκολο να μπη κανείς εκεί· πρέπει να έχει καλό βιβλιάριο...

Μ' αυτόν το λόγο ο Τζάκ φωτίσθηκε, κατάλαβε. Όπως ο κ. Ριβάλ, κι' ο Μπελιζάρ ένόμιζε ακόμα πως είχε κλέψει εκείνες τις έξη χιλιάδες. Τόσο είναι αλήθεια ότι οι κτηγόριες, κι' όταν ακόμα άποδείχνονται άδικες, άφίνουν κηλίδες άνεξάλειπτες. Όταν όμως έμαθε ο Μπελιζάρ τί άπέγινε τότε στο Ίντερ κι' είδε το πιστοποιητικό του διευθυντή, άμέσως άλλαξε ύφος και το χαρακτηριστικό του εκείνο χαμόγελο, που έμοιαζε με μορφα σμό, φώτισε πάλι το κίτρινώπό του πρόσωπο σάν άλλοτε.

— Άκούστε, Τζάκ, είπε στών παλιό του φίλο, είναι πολύ άργά για να βρήτε κάμαρα. Έλάτε όμως μαζί μου. Τώρα είμαι άνεξάρτητος κι' έχω μια μεγάλη κάμαρα που μπορείτε να πλα-

γιάσετε και σεις. . . Θά σας κάμω μάλιστα και μια πρόταση που θά σας άρέσει. . . Έλάτε και τά λέμε στο τραπέζι.

Έτσι ο Τζάκ, ο γυρολόγος κι' ο μικρός της κυρίας Βεμπέρ άνέβηκαν μαζί ως το Μενιλμοντάν, τη γειτονιά όπου κατοικούσε ο Μπελιζάρ, όδους ντε-Πανογιώ. Στο δρόμο, διηγήθηκε στών Τζάκ πως άφου χήρεψε ή άδερφή του, ή παντρεμένη στη Νάντη, ήρθε μαζί της στο Παρίσι, πως δεν γύριζε πιά τις έπαρχίες και πως το έμπόριο δεν πήγαινε άσχημα... Κάθε τόσο έκοβε τη διήγησή του, για να πετς τη συνηθισμένη του κραυγή: «καπέλλα! καπέλλα!» που στο προάστειο την ήξεραν πιά όλοι.

(Άκολουθεί)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΤΗΡΙ

Κι' αυτό έγινε σε πολεμικό καράβι.

Άπό βραδύς, ο κ. πλωτάρχης, ένας γιγαντόσωμος άνθρωπος, σωστός Γαργαντούας, είχε φάει μπόλικη σκορδαλιά. Τη νύχτα ξύπνησε με μια φοβερή δίψα. Στην καμπίνα του νερό δεν είχε. Και στα σκοτεινά, πασπατευτά, βγήκε στην τραπεζαρία, να βρή κανένα κουμάρι και να τσδεϊάση. Έτοια δίψα!..

Και κουμάρι δεν βρήκε. Βρήκε όμως, άπάνω στο τραπέζι, καταμεσής, ένα μεγάλο, ένα πελώριο ποτήρι. Πασπατεύει με το δάχτυλο και βλέπει πως είναι γεμάτο, σχεδόν ξεχείλο. Ά, τί καλά! Παραγγελιά τόξε; Και χωρίς να σκεφθή τίποτ' άλλο, το παίρνει άπ' το πόδι, — ήταν άπό τά ποτήρια που έχουν πόδι, — και γλούκ, γλούκ, το άδειάζει μονορούφι.

Ενανάπεσε να κοιμηθώ, αλλά μια σκέψη τον κράτησε λίγο άγρυπνο: Πως βρέθηκε κει ένα τόσο μεγάλο ποτήρι; Τό είχαν, αλήθεια προμηθευθεί έπίτηδες γι' αυτόν, τον γιγαντόσωμο; Ίσως.

Ενακοιμήθηκε. Και το πρωί τον ξύπνισαν κάτι φωνές: Στην τραπεζαρία, δυό νέοι άξιωματικοί του καραβίου μάλωναν τους καμαρότους ναύτες:

— Γιατί πετάξατε τά χρυσόψαρα; Δεν σας άρεσαν;... Συλλογισθήκατε πως θάχατε την έννοια να τους αλλάξετε το νερό;...

Ο πλωτάρχης σηκώθηκε, μισάνοιξε την καμπίνα του, άκουσε τη συνέχεια της έμιλίας και κατάλαβε: Είχε πιει τη γυάλα με τά χρυσόψαρα, που είχαν αγοράσει χθές οι άξιωματικοί εκείνοι για στολίδι της τραπεζαρίας!

— Άμ γι' αυτό, φώναξε, κάτι με γαργάλεψε στο λαιμό, καθώς έπινα! Τότε πιά κατάλαβαν κι' οι άλλοι. Και φαντασθήτε τά γέλια...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

δαν του Γαλου (ἑσπειλᾶ: σὲ γὰ
τῶσαν πῶς τοὺς ἐσπῆμῃσες, μοι
ἑσπειλαν, καθὼς εἶδες, συνεργασίᾳ
κ' ὁ κ. Τέλλος "Άγρας κ' ἡ δ.
Ρέξ) Χιονισμένο Πῆλιο (εἶδα
τὸ καταστατικό, ἐνέκρινα τὰ ψευ-
δῶνυμα κ' εὐχομαί στὸ οὐλλογῶ-
σας γὰνἀδειχθῇ ἅϊως τοῦ ἀνόνα-

